

* ΦΩΝΑΙ ΠΤΗΝΟΚΤΟΝΟΙ *

Αίτια κοσμοκρατορίας Ρωμαίων. — Ἡ περὶ Κυνὸς κεφαλᾶς μάχη κατὰ τῶν Μακεδόνων. — Μεθοδικὸς τρόπος ὑποδουλώσεως τῶν λαῶν. — Κήρυγμα οἰονεὶ ἐλευθερίας ἑλληνικῶν πολιτειῶν. — Ὁ Τίτος Φλαμίνιος ἐν Ἰσθμίοις τῷ 196 π. Χ. — Φωναὶ ἀγαλλιάσεως ἐν τῷ Σταδίῳ μετὰ βροχῆς πτωμάτων κοράκων. — Μετὰ 129 ἔτη εἰκοσακισχίλιοι πειραταὶ κυριάρχοι τῶν θαλασσῶν. — Φόνος κόρακος Ἰπταμένου ὑπὸ φωνῶν τῷ 67 π. Χ. ἐν Ῥώμῃ. — Ὁ Πομπήϊος κατατροφώσας τοὺς πειρατὰς ἐξημερώνει αὐτοὺς διὰ τῆς γεωργίας. — Ἡ κακία δὲν εἶναι ἔμφυτος. — Ἀνάγκη μελέτης δύο χωρίων τοῦ Πλουτάρχου.

ΕΝΑΡΞΙΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ (ΤΩΙ 196 Π. Χ.)

Ἀδύνατον μοὶ ἦτο νάρρηθῶ τῇ διενθύνσει τῆς ἀναγεννηθείσης «*Ποικίλης Στοᾶς*» τὴν ἐμὴν συνεργασίαν. Ἡ ἐμφάνις τοῦ τόμου τῆς *Δεκαπενταετηρίδος* αὐτῆς μετὰ ὕλης ἐκλεκτῆς καὶ μετ' ἐκτάκτου τυπογραφικῆς φιλοκαλίας ὑπόσχεται νέαν περιόδον σημαντικῆς καὶ εὐέλπιδος προσόδου τῆς συγχρόνου φιλολογίας. Μὴ ἐπιθυμῶν νὰ καθυστερήσω εἰς τὴν ὑμετέραν εὐγενῆ παράκλησιν, χαράσσω πρὸς τοῦτο, ἐν ἀναστολῇ θεραπευτικῆς μου ἀναπαύσεως, σελίδας τινάς, καίτοι ἀπὸ πολλοῦ προετίμων νὰ καταταχθῶ, καὶ ὡς πρὸς αὐτὰ τὰ σκαλαθύρματα, εἰς τὰς τάξεις τῶν ἀποστράτων συνεργατῶν ἐν ἐτησίαις ἐπιθεωρήσει. Φοβοῦμαι μόνον μὴ ἡ ἐμὴ πενιχρὰ εἰσφορὰ δὲν θεωρηθῇ ἔτισης εὐάρεστος, ὡς τὰ λοιπὰ ἐν τῇ «*Ποικίλῃ Στοᾷ*» ἀναγνώσματα.

* *

ΑΝ μοὶ ἔλεγέ τις, ὅτι φωναὶ πολλαὶ ἐνούμεναι θὰ ἠδύναντο νὰ φονεύσωσιν Ἰπταμένους κόρακας, ἤθελον θεωρήσῃ αὐτὸν παραδοξολόγον. Καὶ ὅμως τοῦτο βεβαιοῦται ἐκ δύο χωρίων τοῦ Πλουτάρχου. Τὸ ἱστορικὸν τοῦτο γεγονός θεωρῶ ἄξιον μεζζονος ἐρεῦνης. Ἀπίθανον δὲν εἶναι νὰ κριθῇ ὡς οὐχὶ ἄσχετον ἢ τοῦλάχιστον ἐνδιαφέρον πως εἰς τοὺς μελετῶντας τὰ περὶ τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου, περὶ ἀεροπλοίων, ἴσως - ἴσως καὶ περὶ τηλαισθησίας! Μετὰ τὰς θαυμασίας ἀνακαλύψεις τοῦ 19ου αἰῶνος π. Χ., τίς οἶδεν ὁποίας ἐκπλήξεις ἐπιφυλάσσει ἡμῖν τὸ μέλλον!

Τὰ αἷτια τῆς κοσμοκρατορίας τῶν Ρωμαίων, οἵτινες καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἕλληνας ἐνίκησαν, ἐξετάζων ὁ Πολύβιος, πιστεύει, ὅτι τοιοῦτος θριάμβος ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ρωμαϊκοῦ πολιτεύματος καὶ τοῦ στρατιωτικοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν. Ὁ κατὰ τοῦ Φιλίππου Ε' πόλεμος τῶν Ρωμαίων, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἔτους 200 π. Χ., διήρκεσε τετραετίαν ὀλόκληρον. Μετὰ τὰς πρώτας δυσχερείας ἡ σύγκλητος ἀνέθηκε τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς τὸν ὑπάτον Τίτον Κοϊντίον Φλαμίνιον, ἄνδρα καλῶς γινώσκοντα τὰ ἑλληνικὰ ἤθη καὶ τοὺς ἑλληνικοὺς τρόπους, προσηκόντως δὲ συνδυάζοντα τὴν πολιτικὴν μετὰ τῆς στρατηγικῆς δεξιότητος. Οὗτος, ἐπιθυμῶν νάποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας τὰς ἑλληνικὰς πολιτείας — διάκρισις, ἣτις ἐγίνετο τότε κατὰ τὰς περὶ τοπικισμοῦ στενάς δοξασίας τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης — ἐπεδείκνυν εἰς αὐτάς τὸ τῆς ἐλευθερίας δέλεαρ. Δι' αὐτοῦ οὐ μόνον ἐχαλάρωσε τὴν ἀντίστασιν τῶν ἑλληνικῶν πόλεων, ἀλλὰ καὶ τινὰς ἐξ αὐτῶν εὐμε-

νώς ὑπὲρ τοῦ ἀγῶνος τῶν Ρωμαίων διέθεσε. Μετὰ τὴν νίκην αὐτῶν εἰς τὴν περὶ Κυνὸς κεφαλᾶς (Σκοτοῦσαν, Καρὰ δάγ, Μαῦρο βουνὸ) τῆς Θεσσαλίας μάχην ἡ Ρώμη ἐγένετο κυρίαρχος τῶν Μακεδονικῶν καὶ ἐν γένει τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν.

Φυσικῶς ἅπαντες οἱ κάτοικοι αὐτῶν ἀνέμενον δεσμὰ δουλείας. Ἄλλ' οἱ Ρωμαῖοι εἶχον πολὺ ψυχολογήσῃ περὶ τοῦ καταλληλοτέρου τρόπου πρὸς ὑποταγὴν τῶν λαῶν. Παρεσκευάζετο τὸ ἔδαφος τοιοῦτω τρόπῳ διὰ τῆς συστηματικῆς ἐξασθενίσεως αὐτῶν, ὥστε νὰ ἐπέρχηται ὁμαλῶς ἡ ὑποταγὴ καὶ ἀνεπαισθήτως, εἰ δυνατὸν, ἡ ἀπορρόφησις αὐτῶν.

Κατ' ἀρχὰς ἐπεζητεῖτο, ὡς ἔλεγετο καὶ σύμμαχος συνειθίζωσιν εἰς τὴν πρὸς τοὺς Ρωμαίους ὑπακοήν, πρὶν ἢ διαταχθῶσιν ὡς ὑποτελεῖ καὶ πρὶν ἢ ἐξαφανισθῶσιν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τῇ ρωμαϊκῇ δημοκρατίᾳ.

Βραδὺς ἦτο ὁ τρόπος τῆς κατακτήσεως, παρατηρεῖ ὁ βαθύνους ἐρευνητῆς Montesquieu*. «Μετὰ τὴν νίκην λαοῦ τινος οἱ Ρωμαῖοι ἤρκοοντο νὰ ἐξασθενίσωσιν αὐτόν. Τῷ ἐπέβαλον ὄρους πολιτικοῦ βίου, οἵτινες ἀνεπαισθήτως ὑπενόμεον αὐτόν. Ἐὰν ἐπεχειρεῖ νάνεγερθῆ, ἔκοπτον βαθύτερον τὰς πτέρυγας αὐτοῦ. Τοιοῦτω τρόπῳ λεληθότως ἐγίγνετο ὑπόδουλος, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατὸς ὁ ἀκριβῆς ὀρισμὸς τῆς ἐποχῆς τῆς ὑποδουλώσεώς του».

Τοιοῦτων ἐμφερουμένη ἀρχῶν ἡ Ρωμαϊκὴ σύγκλητος ἔπεμψεν εἰς τὰς ἑλληνικὰς χώρας δέκα πρέσβεις, οἵτινες μετὰ τοῦ νικητοῦ Φλαμίνιου παρεσκευάσαν τὴν νέαν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς μακεδονικῆς Δυνάμεως, διὰ τῆς ἀπονομῆς ἐλευθεριῶν εἰς τὰς ἑλληνικὰς πολιτείας. Οἱ ἀπεσταλμένοι εἶχον ὑποστηρίξει τὴν γνώμην νὰ ἐξαίρεθῶσιν αὐτῶν αἱ ἑλληνικαὶ πέδαι, ἡ Χαλκίς, ἡ Δημητριάς καὶ ὁ Ἀκροκόρινθος. Ἄλλ' ὁ Φλαμίνιος, θέλων νάποσοβήσῃ πᾶσαν ὑπόνοιαν προσαρτήσεως, ἐπέμεινεν, ἵνα συμπεριληφθῶσι καὶ αὐτὰ εἰς τὸ γενικὸν μέτρον.

Τελουμένων τῶν Ἰσθμίων τῷ 196 π. Χ. πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου, πλῆθος ἀνθρώπων θεωμένων τοὺς γυμνικοὺς ἀγῶνας, ἀγνοοῦνταν δὲ τὰς ἀποφάσεις τῆς συγκλήτου, ἐκάθητο ἐν τῷ σταδίῳ. Πάντη αἰφνιδίως τῇ διατάγῃ τοῦ Φλαμίνιου, ἐκεῖ παρευρισκομένου, προσελθὼν ὁ κηρυξ ἐσάλπισε σιωπητήριον, εἶτα δὲ ἀνηγόρευσεν, ὡς διηγοῦνται ὁ Πολύβιος** καὶ ὁ Πλούταρχος*** τὸδε τὸ κήρυγμα:

«Ἡ σύγκλητος ἡ Ρωμαίων καὶ Τίτος Κοϊντίος, στρατηγὸς ὑπάτος, καταπολεμήσαντες βασιλέα Φίλιππον καὶ Μακεδόνας, ἀφίαισιν ἐλευθέρους, ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, νόμοις χρωμένους τοῖς πατρίοις, Κορινθίους, Φωκέας, Λοκρούς, Εὐβοεῖς, Ἀχαιοὺς, τοὺς Φθιώτας, Μάγνητας, Θετταλοὺς, Περγαίους».

Τὸ ἀκουσμα εἰς ὅσους ἠδυνήθησαν ἀμέσως νάντιληφθῶσι τὰ λεχθέντα ἐθεωρήθη ἀπίστευτον· ἀλλ' οἱ πολλοί, ἔνεκα τοῦ γενομένου θορύβου, οὐδὲ ἤκουσαν τὸ κήρυγμα. Ἄλλοι ἐθεώρουν τὸ ψήφισμα, ὡς ἐν ὀνειρῷ λεγόμενον· τινὲς ἐκ δυσπιστίας ἐπεθύμουν οὐ μόνον νάκούωσιν, ἀλλὰ καὶ νὰ βλέπωσι τὸν λέγοντα. Ἐξ ὅλων τῶν σημείων ζωηρὰ ἐξεδηλώθη ἐπιθυμία, ἵνα ἐπαναληφθῶσι τὰ λεχθέντα.

«Ὡς δὲ πάλιν — ἐξακολουθεῖ διηγούμενος ὁ Πολύβιος — ὁ κηρυξ, προσελθὼν εἰς τὸ μέσον, καὶ κατασιωπησάμενος διὰ τοῦ σαλπικτοῦ τὸν θόρυβον, ἀνηγόρευσε ταῦτά, καὶ ὡσαύτως τοῖς πρόσθεν, τηλικούτον συνέβη καταρραγῆναι τὸν κρότον, ὥστε καὶ μὴ ραδίως ἂν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἀγαγεῖν τοῖς νῦν ἀκούουσι τὸ γεγονός».

* Montesquieu, Grandeur des Romains. Edition 1828, chapitre VI p. 179.

** Πολύβιος βιβλ. ΙΗ' κεφ. 29, 5.

*** Πλούταρχος εἰς βίον Φλαμίνιου § 10.

Ὡς δέ ποτε καὶ κατέληξεν ὁ κρότος, τῶν μὲν ἀθλητῶν ἀπλῶς οὐδείς οὐδένα λόγον εἶχεν εἶναι πάντες δὲ διαλαλοῦντες, οἱ μὲν ἀλλήλοις, οἱ δὲ πρὸς σφᾶς αὐτούς, οἷον παρασατατικοὶ τὰς διανοίας ἦσαν· οἱ καὶ μετὰ τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς χαρᾶς μικροῦ διέφθειραν τὸν Τίτον εὐχαριστοῦντες».

Πάντες ὄρθιοι ἔσπευδον νάνατληθῶσι καὶ νάσπασθῶσι καὶ νά προσφωνήσῃσι τὸν Φλαμινίον, ἐπευφημοῦντες αὐτὸν ὡς σωτῆρα καὶ πρόμαχον τῆς Ἑλλάδος. Τὸ δὲ πολλάκις λεγόμενον — κατὰ τὸν Πλούταρχον — περὶ ὑπερβολῆς καὶ μεγέθους τῆς φωνῆς ἐφάνη τότε, ὅτι κόρακες ἄνωθεν κατὰ τύχην πετώντες, ἔπασσαν εἰς τὸ στάδιον. Αἰτία δ' ἦτο τοῦ ἀέρος ἡ ῥῆξις. Διότι, ὅταν ἡ φωνὴ φέρηται πολλὴ καὶ μεγάλη, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς, δὲν ὑποστηρίζει τὰ πετώντα, ἀλλὰ τὰφήνει νά ὀλισθήσῃσιν, ὡς ἂν ἔβαινον διὰ τοῦ κενοῦ, ἐκτός ἐὰν ὑποτεθῆ ὅτι διαδιατρυπῶνται πληττόμενα, ὡς ὑπὸ βέλους, καὶ οὕτω πίπτουσι καὶ ἀποθνήσκουσι. Δύναται ὅμως νά εἶναι καὶ περιδίνῃσι τις τοῦ ἀέρος, ὡς ὁ σάλος εἰς τὸ πέλαγος λαμβάνει ἐλιγμόν, καὶ ἔπειτα πάλιν ὀρμὴν ἐξ αἰτίας τοῦ μεγέθους αὐτοῦ*.

Πλὴν τοῦ Πλουτάρχου τὴν πῶσιν ταύτην τῶν κοράκων, ὡς θυμάτων τῆς ἀγαλλιάσεως τῶν ἐν τῷ Σταδίῳ τῶν Ἰσθμίων ἐπευφημῶν τῶν Ἑλλήνων, ἱστορεῖ καὶ ὁ Valerius Maximus **, χωρὶς νά διαφευδῆ τοῦτο ἄλλος τις τῶν ἱστορικών.

Μετὰ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ ἐννέα ἔνιαυτοὺς πολλὰ ρωμαϊκὰ χῶραι δεινῶς ἐμαστιζόντο ὑπὸ σμήνουσιν πειρατῶν, οἵτινες, ὡς ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξηκριβώθη, ἦσαν ὑπὲρ τοὺς εἰκοσασχιλίους, ἔχοντες ὑπὲρ τὰ χίλια ληστικὰ πλοῖα, ἅτινα εἶχον κυριευσῆ 400 πόλεις! Πολλαχοῦ ὑπῆρχον καὶ ναύσταθμοὶ πειρατικοὶ καὶ φάροι τετειχησμένοι πρὸς ὄδηγιαν τῶν πειρατικῶν πλοίων. Στόλοι καλῶς ὀργανωμένοι ἐφόρμων αἰφνιδίως εἰς τὰς πόλεις καὶ διήραζον τὰ πάντα. Τὸ πειρατικὸν ἐπάγγελμα ἔθεωρεῖτο τότε — ὡς διηγείται ὁ Πλούταρχος *** — ἐντιμὸν καὶ ἐνδοξόν. Ὁ ρωμαϊκὸς λαὸς, ἐν τέλει ἐξεγεροθεὶς κατὰ τῆς ἀγριωτάτης ταύτης καταστάσεως, ἔστρεψε τὰ βλέμματά του τῷ 67 π. Χ. πρὸς τὸν Πομπήϊον. Αὐτὸν ἠθέλε νά ἐκλέξῃ ἐπὶ τριετίαν δικτάτορα ἀνυπεύθυνον, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὰς θαλάσσας ἐκ τῶν κακούργων. Κατὰ τὴν ἐνώπιον τοῦ δήμου περὶ τούτου γενομένην συζήτησιν, μετ' ἄλλους τινὰς ἀντιπολιτευομένους τὸν Πομπήϊον, ἀνήλθεν εἰς τὸ βῆμα ὁ Ρώσκιος, ὅστις ἐνεκα τοῦ θορόυθου οὐδαμῶς ἠκούετο· ὅταν δὲ διεσήμενε διὰ τῶν δακτύλων του, ὅτι προτείνει νά ἐκλεγῆ ὡς δευτέρος ὁ Πομπήϊος, ὁ λαὸς τοσοῦτον κατὰ τοῦ ἀντιλέγοντος ἠγανάκτησεν, ὥστε μεγάλας ἐξέπεμψε κραυγὰς. Τότε κόραξ πετῶν ὑπὲρ τὴν ἀγορὰν ἐτυφλώθη καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὄχλου. Ἐκ τούτου — προσθέτει ὁ Πλούταρχος **** — φαίνεται, ὅτι τὰ ὄρνεα δὲν πίπτουσι, ὅταν διαρραγῆ ὁ ἀήρ

* «... Τὸ δὲ πολλάκις λεγόμενον εἰς ὑπερβολὴν τῆς φωνῆς καὶ μέγεθος ὤφθη τότε. Κόρακες γὰρ ὑπερπετόμενοι κατὰ τύχην ἔπεσον εἰς τὸ στάδιον. Αἰτία δὲ ἡ τοῦ ἀέρος ῥῆξις· ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, διασπώμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντερείδει τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλισθημα ποίων καθάπερ κενεμβανοῦσιν, εἰ μὴ, νῆ Δία, πληγῆ τινι μᾶλλον ὡς ὑπὸ βέλους διελαυνόμενα πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Δύναται δὲ καὶ περιδίνῃσι εἶναι τοῦ ἀέρος, οἷον ἐλιγμόν ἐν πέλαγῳ καὶ παλιρροῦσιν τοῦ σάλου διὰ μέγεθος λαμβάνοντος.» Πλουτάρχου εἰς βίον Τίτου Φλαμινίου § 10.

** Valerius Maximus IV 8. 5.

*** Πλούταρχος εἰς βίον Πομπηίου § 24.

**** «... Ἐπὶ τούτῳ λέγεται δυσχεράναντα τὸν δῆμον τηλικούτον ἀνακραγεῖν, ὥστε ὑπεπετόμενον κόρακα τῆς ἀγορᾶς τυφωθῆναι καὶ καταπεσεῖν εἰς τὸν ὄχλον. Ὅθεν οὐ δοκεῖ ῥῆξις τοῦ ἀέρος καὶ διασπασμῶ κενόν πολὺ λαμβάνοντος ἐνολισθαίνειν τὰ πίπτοντα τῶν ὄρνέων, ἀλλὰ τυπτόμενα τῇ πληγῇ τῆς φωνῆς, ὅταν ἐν τῷ ἀέρι σάλον καὶ κύμα ποιήσῃ πολλὴ καὶ ἰσχυρὰ φερομένη». Πλούταρχος εἰς βίον Πομπηίου § 25.

καί σχισθῆ, ὀλισθαίνοντα ἐντὸς μεγάλου κενοῦ, ἀλλὰ τυπτόμενα ὑπὸ τῆς προσβολῆς τῆς φωνῆς, ὅταν αὐτὴ πολλὴ καὶ ἰσχυρὰ φερομένη προξενήσῃ σάλον καὶ κῆμα εἰς τὸν ἀέρα.

Ἐντὸς τριμηναίας ὅσοι τῶν πειρατῶν δὲν ἐφρονεύθησαν, ἐγένοντο αἰχμάλωτοι τῶν στρατευμάτων τοῦ Πομπηίου. Οὗτος δ' ἐφείσθη τῆς ζωῆς των, διότι ἐγνώριζεν, ὅτι φύσει ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη, οὐδ' εἶνα ἀνήμερον ζῶον καὶ ἀκοινωνητον, ἀλλ' ὅτι ἐκ διαφθορᾶς καὶ παρὰ τὴν φύσιν του παραδίδεται εἰς τὴν κακίαν. Ἐξ ἐναντίας διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν συνηθειῶν, τῶν τόπων καὶ τρόπων τῆς ζωῆς ἐξημεροῦται. Ἀπόδειξις, ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ θηρία μεταλαμβάνοντα διαίτης πραοτέρας καὶ διὰ τῆς μεταβολῆς συνηθειῶν, τόπων καὶ τρόπων ἀποδύονται τὸ ἄγριον καὶ δύσκολον ἦθος των. Διὰ τοῦτο ἔγωγὸν νὰ μεταφέρῃ τοὺς ἄνδρας ἐκ τῆς θαλάσσης καί, ὡς διηγείται ὁ Πλούταρχος, «βίου γεύειν ἐπεικούς, συνεπισθέντας ἐν πόλεσιν οἰκεῖν καὶ γεωργεῖν... Τοῖς πολλοῖς οἰκητήριον ἔδωκε Δύμην τὴν Ἀχαΐδα, χηρεύουσαν ἀνδρῶν τότε, γῆν δὲ πολλὴν καὶ ἀγαθὴν ἔχουσαν».

*

Ἄγνωσθ, ἐὰν τὰ δύο ταῦτα χωρία τοῦ Πλουτάρχου περὶ τῶν πτηνοκτόνων φωνῶν, εἶχον ὑπ' ὄψει αὐτῶν οἱ περὶ τὰς ἀνακαλύψεις ἀσχολούμενοι κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους· ἀλλ' ἄξιον προσοχῆς μοὶ φαίνεται, ὅτι ὁ Πλούταρχος εἰς τὴν ἐποχὴν του τὸ φαινόμενον ἐθεώρει παγκοίνως γνωστόν. Τοῦτο νομίζω σημαίνει ἢ φράσις αὐτοῦ περὶ τῆς ἐν Ἰσθμίου βροχῆς ἐκ πτωμάτων κοράκων «*τὸ πολλάκις λεγόμενον...*». Εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολόγους ἀνήκει ἢ φροντὶς πρὸς εὔρεσιν χωρίων καὶ ἄλλων συγγραφέων ἐν τοῖς διασωθεῖσιν ἔργοις τῶν προγόνων ἡμῶν πρὸς ὀδηγίαν τῶν συγχρόνων.

Ἐν Ἠλωσίῳ. Καλλιθέας Ἀθηνῶν, τῆ 26 Σεπτεμβρίου 1913

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

* ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ *

* ΤΙ ΠΟΘΩ *

Ἰέρω περιλυτῆ σὴ σκέψι
Τὴν κουρασμένη κεφαλὴ μου
Κι' ὁ νοῦς μου φτερωτὸς πετάει
Σὲ σένα λατρευτὴ ψυχῇ μου.

*

Σφαλῶ τὰ μάτια ναρκωμένη
Ἀπὸ τῆς σκέψις σου τὴ ζάλη
Κι' ἀποσταμένη λησμονιέμαι
Μέσ' σιῆς ψυχῆς Σου τὴν ἀγκάλη.

*

Καὶ νοιώθω τότε μέσ' ἐπὶ σιγήθεια
Πόθο τρανό, πόθο μεγάλο
—Νὰ ζήσω μέσα σὴν ψυχῇ σου—
Ἀπὸ ποθῶ... καὶ τίποτ' ἄλλο.

(1913)

ΕΡΡΙΕΤΤΗ ΝΙΚΑ

* Ο ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ *

* Ἔργον Ε. ΒΕΝΤΟΥΡΗ *